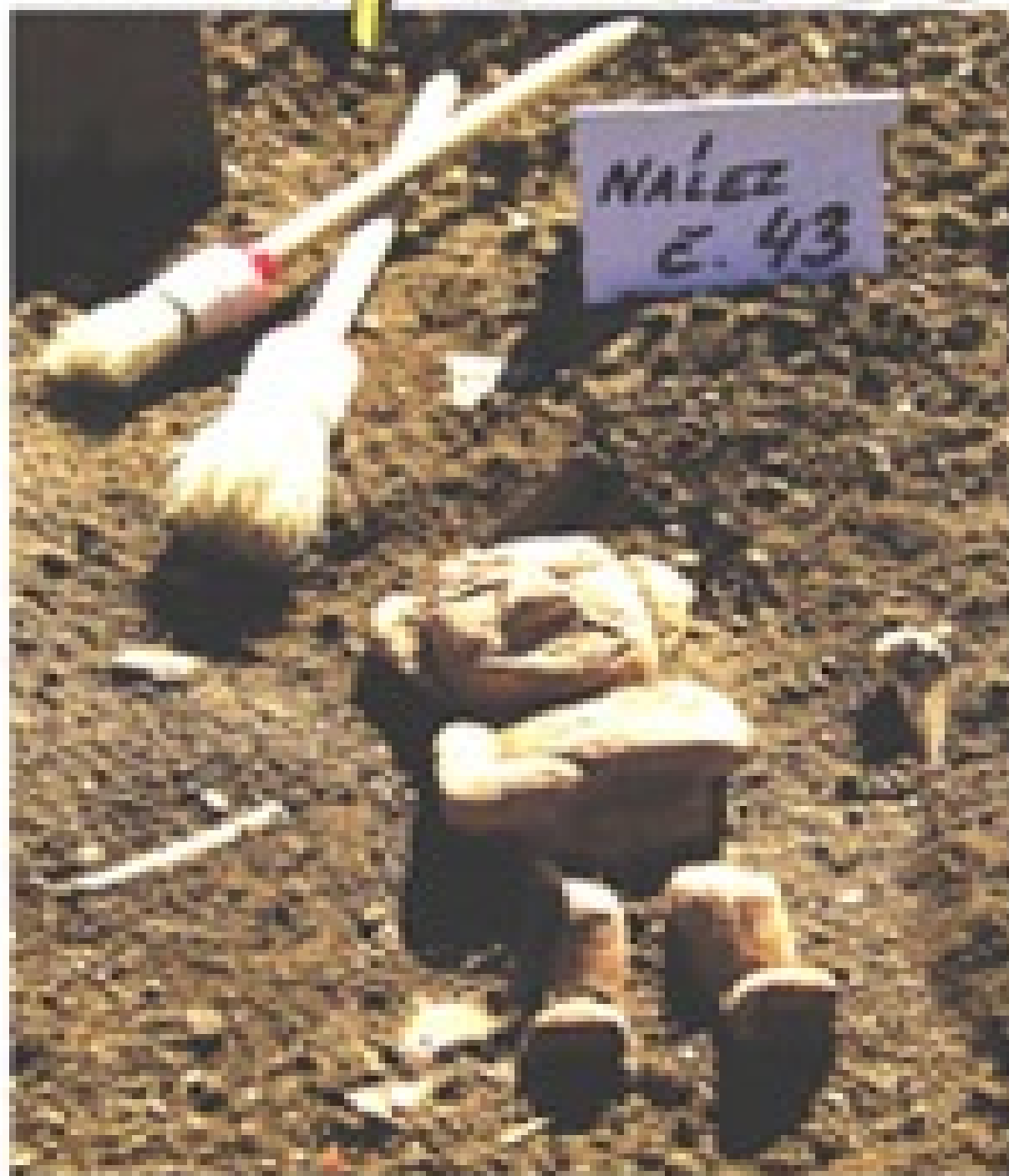

2017

Trapsavec

SBORNÍK TRAPOVÉ LITERÁRY SOUTĚŽI, 2017

VORIGINÁL, VOLE!

„No ty vole, kdes to ukrad?“ vyvalil na mě oči kamarád Čenda a dohasínající cigáro mu vypadlo z pusy na popraskanou dlažbu perónu. Jeho obdiv patřil mé nové tramské výbavě čítající originální uzdu, vycíděnou armádní pánev, felínu v obalu s písmeny U.S. a dobře padnoucí Parker M65, na který jsem už stačil našít domovenku. „No ty vole, to si děláš srandu, ty vole,“ obcházel mě kolem dokola a píchal do mě prstem. Při svém okružním kolečku kolem mé nové výbavy zašlápnul doutnající vajgl.

„Ty vole, to mě poser,“ obměnil svůj repertoár o další slovní spojení a jeho pod'obanej ksicht se zastavil asi dvacet centimetrů před mým obličejem. Zůstal na mě civět a já pochopil, že jedinou možnou reakcí je vysvětlení. A to bylo přesně to, do čeho se mi vůbec nechtělo.

Fakt jsem se rozmejšlel, jestli svý vandrácký hadry a oškubanou opusku z ničeho nic vyměním za epesní tramskou výbavu jako byla tahle. Bylo jasné, že vzbudím nechtěnou pozornost... na druhou stranu bylo fakt těžký odolat. Asi jako když oškubanému kuřeti vrazíte paví pera a řeknete mu, ať je nechá doma. Nad tou trefnou představou jsem se uchechnul.

„Si myslíš, že se vohákneš do originálů, a my lůzři ti jako budem pro smích, vole?“ vystartoval na mě Čenda stále čekající na nějakou smysluplnou obhajobu toho, že si prodavač lahůdek z krámku mezi hlavní poštou a finančním úřadem pobírající deset tisíc čistého může dovolit tuhle ortodoxní tramskou výbavu, nad kterou jsme spolu opakovaně slintali v dražbách na Aukru. Notabene když polovina jeho výplaty padne na alimenty pubertální dcery toho času ve výchově mé exmanželky a na kvalitní granule mého expsa pobývajícího tamtéž. Dlužil jsem mu vysvětlení a pivo.

V hospodě nazvané trefně Stará promiň už seděli žižkovští štamgasti nad prvním pivem. Vsunul jsem se mezi stůl a lavici a rozhlédl se po důvěrně známých zelených stěnách, které měly k americké armádní khaki značně daleko. Asi jako to kuře k pávovi. „Furt čekám,“ vytrhnul mě z rozjímání nad ošklivostí oblíbené hospody Čenda. Přebyčná pěna stékala

po pŭllitru a rozlévala se po dřeveném stole. „Mno víš, jak bych ti to řek?“ začal jsem zeširoka, ale netrpělivý a evidentně našťvaný kamarád mi skočil do řeči. „Česky, vole, a to hodně rychle, protože už mi dochází trpělivost! Patnáct let s tebou jezdím do lesa, rozdělím se vo poslední kus špeku, znáš mě dýl než svou starou a teď tady budeš sedět s nosem značky ÚeS nahoru, jo?“ nadechl se, aby si mohl připálit cigaretu od plamínku zapalovače. „Neblbni, jasně že ne,“ chlácholil jsem ho a hned jsem se nadechl k pokračování, aby mi neskočil do řeči. „Jenže když ti řeknu, že jsem našel trampskej poklad, tak mi stejně nebudeš věřit,“ dokončil jsem větu dřív, než jsem si to mohl rozmyslet a začít zatloukat. „Nekecej, poklad? Jako sbalenou výbavu po Amíkách někde na půdě? Tam u vás v Plznííí?“ schválně protáhnul koncovku. Promýšlel jsem obě varianty odpovědi a pak se rozhodnul pro tu pravdivou. „Ne, v jeskyni v jednom kopci, kterej střeží trpaslíci,“ vyhrknul jsem tiše. „Chaachaáááchááá,“ zaklátil se na rozviklané židli Čenda a natáhl ke mně pŭllitr. Chvíli se díval na moji vážnou tvář, pak položil pŭllitr zpátky na stůl, vstal, ukázal na mě ukazováčkem a syknul: „Jasně, vole, a já reprezentuju republiku v krasobruslení! Jdu chcát a ty si zatím promysli, jestli Ti naše přátelství stojí za to, abys vybalil pravdu!“ Rozmáchl se rukama, vyrazil strnulé servírce z rukou košík s pečivem a než okoralé plátky chleba dopadly na špinavou podlahu hospody zmizel s nedotočeným dvojitým Salchowem ve dveřích pánských záchodků.

Když se vrátil, neměl jsem pro něj žádnou jinou variantu než tu, co už slyšel. Vypadalo to, že přijdu o dobrýho kamaráda a Čenda rozjede svou krasobruslařskou kariéru. Zmohl jsem se akorát na objednání dvojité rundy rumu a omluvu servírce. „Jako jestli si myslíš, že po druhým rumu začnu věřit na trpaslíky, co distribuujou výbavu americký armády, tak si měl radši místo rumu vobjednat absint,“ okomentoval pochybovačně mou taktiku Čenda a postavil prázdný skleničky na tácek. Zamyslel jsem se. To, co říkal, dávalo smysl... jenže já když to míchám, tak házím šavle jak carskej důstojník, a na tohle jsem potřeboval aspoň trochu čistou hlavu.

„Ty na tom jako trváš, jo?“ naklonil se ke mně s opileckým dechem Čenda. Po šesté dávce rumu jeho mozek připustil, že je reálnější uvěřit na mluvící pidimužíky než reprezentovat svou rodnou hroudu v krasojízdě.

„Von na tom trvá,“ ujistil sám sebe navzájem zatímco jsem ho popoháněl, aby nám neujel poslední vlak, kterým se dostanem do lesa.

„Slečno, a kolik by platil takovej trpaslík?“ dožadoval se informace u okýnka výdejny jízdenek, když jsme si koupili lupen. „Pod’, prosim tě,“ táhnul jsem ho pryč, ale Čenda se nedal. Rumovým dechem vykouzlil na skleněné přepážce oblaček vysrážené páry, kam obtisknul svůj nos. „Lidé s handicapem cestují za zvýhodněné jízdné,“ zachovala korektní výraz paní pokladní a opatrně zavřela okénko. „S jakým handypackem, ty vole, mě žádný příruční zavazadlo nezajímá,“ rozčílil se Čenda. „Mě prostě jenom zajímá, jestli tu máte jízdenky pro pidimužíky, jestli s nima jako počítáte, jestli si myslíte...,“ pokračoval čím dál víc potichu až nad tím mávnul rukou a odvrávoral k přistavenému vlaku. Cestou jsme mlčeli a jediné slovo, co ještě zaznělo, když jsem rozbaloval karimatku, bylo: „Si posvit’, at’ nějakýho piprslíka nezalehneš.“ A pak se Čenda svalil na svůj spacák a začal chrápat.

„Ty vole, mě bolí hlava! Jako by mi tam nějaký trpaslíci mlátili kladivem,“ zahájil sobotní ráno Čenda. Vzápětí se nad tou větou zarazil. „He, to se mi asi včera něco tematickýho zdálo, nebo co,“ bolestně sestavoval útržky večera, když mu zrak padnul na mojí originálku: „Neéé, nezdálo, no ty vole!“ zhroutil se zpátky do spacáku. Byl jsem na tom trochu líp, a tak jsem mu donesl kafe a přisedl si. „Nech to bejt,“ poradil jsem mu soucitně. Na trpaslíky se věří blbě i tak a s vopicí ještě hůř. Ale Čenda je nezmar. Sotva se trochu votřepal z vopice, vrátil se k tématu a chtěl vědět podrobnosti. Dozvěděl se všechno, ale stále se zdráhal uvěřit. Jenže touha vlastnit originálku a nechat se uznat vopravdickým trampem vod Čermáka, to bylo pořád ještě silnější. 19

„No a to funguje jenom tuhle jednu noc, jo?“ „Jo, protože jenom o svatojánský noci se votevírají skály s pokladama, když najdeš to správný místo.“ „A jak najdu to správný místo?“ zapochyboval Čenda, pravověrný perníkář z Pardubic. „Podle zlatýho kapradí, co roste na tom místě, kde se votevře kopec s pokladem. Vydává takovou jemnou zlatou záři v tom tmavým lese, že si to namíříš rovnou k němu,“ poučil jsem kamaráda. „Kapradí, kapradí... hm a to nějak kvete?“ podrbal se Čenda na hlavě. „Nemám ani ponětí, jak taková kytká vypadá. Je to kytká, že jo?“ ujistil se

dodatečně. Přikývl jsem mlčky.

Svět přišel o krasobruslařskou legendu a mně zůstal dobrý kamarád. I přes blběj začátek to všechno vypadalo dobře. Čenda vzal svoji přípravu opravdu vážně a na další vandry v průběhu roku vyražel s atlasem kaprad'orostů. Za jedenáct měsíců znal všechny druhy plavuní, přesliček i kapradí, dokonale připraven na svatojánskou noc připadající tento rok na úterý. Vyhlídnul si nějaký místní kopec nedaleko Pardubic, kolem kterého kolovaly podobné zkazky jako kolem Blaníku. Představoval jsem si, jak v hoře místo vojska podřimují perníkáři se svými válečky na těsto, připraveni vyrazit, až v zemi bude nejhůř a dojde sladké pečivo. Nad představou, že Čenda vyleze o té červnové noci z hory a místo originální usárny ponese perníkové srdce s nápisem „I love tramping“ jsem se klátil smíchem.

Netrpělivě jsem očekával pátek. Domluvili jsme se, že vynecháme moderní komunikační kanály a sejdem se jako obvykle na Libeňském nádraží, odkud zamíříme do naší oblíbený hospody. Tam všechno zatepla proberem a vyrazíme na historicky první originální U.S. vandr směr Hatě. S trochou štěstí se nám tam podaří potkat posledního romantika, kterej uznale pokejvá hlavou a shledá, že trampink stále žije. Nervózně jsem podupával na perónu a díval se na nádražní vrabce, co sbírali psí chlupy do zobáku. Asi mladejm do hnízda.

Čenda se vobjevil s půlhodinovým zpožděním. Vypadal úplně stejně z dálky i z blízka, před týdnem jako dneska. Žádná změna, nic novýho. Stejně ksich ve stejnejch hadrech. „Co je?“ povytáhnul jsem obočí a dožadoval se vysvětlení. Nevěřil jsem, že by novou výbavu nechal doma. Že právě von je to voškubaný kuře, co odolá pokušení a nechá doma ležet paví vocas. „Dem,“ pohodil hlavou k východu a vykročil do ulice. Čekala nás stejně hnusně vymalovaná hospoda jako před rokem.

„Tak co?“ vyhrknul jsem nedočkavostí hned jak jsem dosednul. „Tak nic, vole,“ konstatoval suše Čenda a mávnul na servírku. „Dvě rundy absintu, díky.“

„Ty ses na to vykašlal?“ dožadoval jsem se vysvětlení.

„Ale ne,“ přiznal kamarád neochotně. Byl jsem na správným kopci, našel dryopteris... jako kaprad' samec vole, kapradí, no tu kytku, však

víš...“ dodal nad mým nechápavým výrazem a pokračoval, „votevřela se hora, byl tam trpaslík i spousta věcí... a tak tam chodím a čumím, samý opusky, kousavý deky s modrým pruhem, žracáky s červenou hvězdou, khaki ponožky, co se ti v kanadě srolujou a sedřou patu do krve, ale ani jeden voriginál. A tak se votočím na trpaslíka, co mi za zádama skáče po ešusech, a ptam se co to jako má bejt, že má ten sklad nějakěj přebranej, žádný originální usárny ... no a trpaslík vyleze až na vrchol tý haldy hliníku, dá si ruce v bok a dá mi kázání jak fakanovi na základní škole: Chlapeček asi nedával ve škole pozor, co?! Co bys jako čekal na území osvobozeném ruskou armádou, he?! Zatmělo se mi před vočima, tak jsem ho chytnul pod krkem a...“ naznačí rukama na pŭllitru, co mu provedl. Hrkne ve mně jak ve starejch pendlovkách: „Ty, tys ho zabil!? No ty vole, to si děláš srandu!?“

„Neblbni, jasně že ne, to bych byl sám proti sobě,“ usměje se d'ábelsky, odepne z opusky svůj starý očouzený ešus a položí na ho stůl. Nechápvavě na něj koukám. Ušklíbne se, chytne ešus oběma rukama a pořádně s ním zatřese. V ešusu něco zarachtá... a bolestně zavzdychá. „Tys ho,“ vyvalím na něj voči, „ty ho máš, no ty vole, to nemyslíš vážně?!“ vychrlím nevěřícně s očima upřenýma na trpaslíkovo hliníkové vězení.

Kopne do sebe dalšího panáka absintu a spiklenecky se usměje: „Tak příští tejden do Hatí za Čermákem, jo? Trpaslíci už přeskladňujou zboží!“

Pavla Slepíčková – Pavlís
2. místo – Próza Oldpsavci